

Но пакъ въ надеждж азъ бѣхъ,
Отъ сънь ще ся събудимъ
Школа наредъ ще гудимъ.
Тамъ четохъ, Търново, до пари
(Свършили ги, хад' си върви).
Ржцѣ умилно сгърнжхъ
У тебъ патъ ся върнжхъ.
Въ уста ми бѣ ты сладка рѣчь,
Кат' ти погледнжъ отдалечъ
Съ новж школа нажитенъ
Бѣхъ много любопитенъ:
Безъ да си идж у дома,
Отидохъ въ школа сама.
Какво съмъ чулъ и видѣлъ?
Защо съмъ си убидѣлъ?
Самъ си ты, Търново, разбери,
Съ умътъ си немѣри.
За менъ що стаъ не пытай,
Но капки слъзны считай.
Петъ години минж са,
Злати часове течахъ
Сяка ся школа нареди,